

gørelse, som fandt Sted ved Forliget af 1894. Jeg sagde blot, at jeg ikke turde modsige en Betragtning, der gik i den Retning, og naar jeg brugte denne lempelige Form, var det netop, fordi jeg i selve den her foreliggende Sag ogsaa stod som Ordfører for det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds. Det ærede Medlem bebrejdede mig dog altsaa, at jeg berørte disse Ting, skønt de formentlig laa uden for mit Hverv, men samtidig vilde han vejlede mig, belære om, at jeg ikke behøvede at tale saa sagte og tyst om disse Ting, da der netop var den nøjeste Forbindelse mellem disse Jærnbaneafgørelser og den politiske Afgørelse i 1894. Vi kunne altsaa nu tale højt om disse Ting, og lad os saa bare gøre det. Det er altid en Fordel, og det er det saa meget mere i dette Tilfælde. Thi naar den højtærede Minister, ganske naturligt for øvrigt, vil dække sin Administration, er det en Fordel at mindes, under hvilke Forhold denne Lov blev til. Over for den højtærede Minister vil jeg blot paa Udvalgets og egne Vegne sige, at det har ikke været vor Opgave og er ikke min personlige Opgave at være ubehagelig over for den højtærede Ministers administrative Embedsmænd, ikke i mindste Maade. Vi have kun villet paavise det beklagelige, som faktisk ligger i, at der ligger forberedt den 18de Februar 1893 en Lov — klapnet og klart er det hele Forhold — og saa hængaar der dog $\frac{5}{4}$ Aar, efter at dette Forhold saaledes ligger klart fremme, inden denne Lov endelig udkommer som stadfæstet Lov. Uagtet denne lange Betænkningstid, der saaledes var indrømmet Ministeren og hans administrative Embedsmænd til Overvejelse af Forholdene, tager man mod Loven og kommer to Aar efter igen og siger (skønt man har haft de $\frac{5}{4}$ Aar forud til at se paa det) nu ere vi klar over, at det hele i Virkeligheden ikke duer. De 5 Millioner ere vel ikke rent spildte, men hvis blot disse skulle anvendes og ikke mere til, vil det, der opnaas, paa langt nær ikke kunne fyldestgøre Øjemedet. Det er det Forhold, vi beklage. Naar det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds (Bojsen) er saa ivrig efter at vejlede mig med Hensyn til denne Sags Ordning i Forbindelse med Forliget, saa leder det ganske naturligt Tanken hen paa den Forhandlingsmaade, som da blev anvendt, og det maa da ogsaa i denne Forbindelse være mig tilladt at gøre et Par Bemærkninger. Det er ikke saa ganske urimeligt, at Administrationen under den 9-aarige Provisorieperiode, hvormed vi have været velsignede her i Lan-

det, have faaet en vis egen Opfattelse af et Ministeriums Forhold over for Statskassen, og efter den Maade, hvorpaa Forhandlingerne her i Salen blev førte over for de forskellige Love af større eller mindre Betydning i den Periode, der gik forud for Forliget, er det ogsaa naturligt, at Regeringens Respekt, Regeringens Agtelse over for Rigsdagens Arbejde ikke var af synderlig dybtgaaende Beskaffenhed. Naar vi se derpaa, kunne vi forstaa, at noget saadant har kunnet praktiseres, at der kunde foreligge en Løsning angiven, som jeg har peget paa flere Gange, den 18de Februar 1893, og at denne kunde henligge $\frac{5}{4}$ Aar, inden den blev til Lov, og det uagtet man maatte kunne vide, at den Ordning, der kunde træffes paa Basis af det, der saaledes laa for, ikke vilde være fyldestgørende, accepterede man det dog alligevel, maaske fordi man ventede, at det ikke vilde blive taget saa nøje. Hele den Forhandling, hele den politiske Karakter, der da prægede Rigsdagen, er af den Beskaffenhed, at man kunde mene, det gaar ikke saa nøje til; vi faa vel nok Tillæg senere. Det er disse uheldige Forhold, der have været, som jeg gerne vilde pege paa og udtale Ønsket om, at der maa være brndt med dem, og at det herefter maa være saaledes, at, naar en Minister, ligegyldig hvilken, forelægger et Forslag for dette Ting, og Tinget saa tager sin Stilling til dette Forslag enten af rent saglige Hensyn eller af rent finansielle Hensyn eller af begge Hensyn i Forening, en Stilling, der i meget væsentlig afviger fra det, Ministeren ønsker, saa maa Ministeren paa Grundlag af denne Rigsdagens Stilling tage under Overvejelse, om han kan nøjes med det, Rigsdagen saaledes er villig til at yde til den foreslaaede Foranstaltning, eller om han maa se at indrette sig paa en anden Basis. Det maa blive den faste Form, hvorunder Forhandlingerne i Rigsdagen herefter maa føres, hvis der skal komme en god og sund Gang i Sagerne. Der vil altsaa til delvis Undskyldning for Administrationen kunne henvises til, at Loven blev til i 1893—94, netop sammen med Forliget. Mere skal jeg ikke sige derom. Men det bør ikke være Undskyldning i Fremtiden, og det er det, som Udvalget, og som jeg paa Udvalgets Vegne, særlig har villet understrege. Hvad Løsningen af de københavnske Banegaardsforhold i øvrigt angaar, overhørte den højtærede Minister sandsynligvis ikke, at jeg der udtalte mig paa egne Vegne, jeg vidste ikke, om Udvalget paa dette Punkt stod